Жалезная Надзея

Дзядулю прысвячаю….

Памяці Івана Карповіча
з агр. Даматканавічы і тых,
каго вывозілі на прымусовыя
работы ў Германію.

Першага мая людзі спявалі,

Свята вясны ўсей вёскай гулялі.

І помніцца мне, плача матуля:

“Дзеткі мае, памірае дзядуля!”

Больш не сустрэў ён Дня Перамогі,

Так падвялі яго хворыя ногі,

Што некалі землю фашыстаў тапталі-

Ворагі ўсіх пад прымусам забралі.

Хварэлі ў бараках, цярпелі прыгнёт.

Бясконцым здаваўся вайны калаўрот.

“Запомніце дзеці! – сказала матуля, —

За мірнае неба змагаўся дзядуля!”